

ת"פ 21162/08/14 - תביעות צפת נגד אופיר אופיר

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 21162-08-14 תביעות צפת נ' אופיר(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת רות שפילברג כהן
המאשימה	תביעות צפת
נגד	
הנאשם	אופיר אופיר (עציר)

החלטה

בפני בקשה לקבלת חומר חקירה על פי הוראת ס' 74 לחסד"פ בה מבקש הנאשם לקבל לידיו את גיליון הרישום הפלילי של עד התביעה מס' 3.

רקע כללי :

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו, באישום הראשון שבו, עבירת פציעה בסכין, אותה ביצע נגד המתלונן, עד התביעה מס' 3, בו עסקינן, מר מישל אוחיון, שהוא שכנו של הנאשם.

על פי כתב האישום, ביום 6/8/14, בשעות הערב, קילל הנאשם את המתלונן ואמר לו שיתנקם בו, וזאת על רקע סירובו של המתלונן לבקשת הנאשם לתת לנאשם סמים, שאותם המתלונן מקבל במסגרת טיפול.

בהמשך, הנאשם חיכה, על פי כתב האישום, למתלונן, וכשזה עבר במקום, תקף אותו הנאשם בסכין, דקר אותו, פצע אותו וגרם לו לשבעה פצעים בגופו (בגבו, ידיו ורגליו).

הנאשם כופר במיוחס לו, וישיבת הוכחות קבועה בתיק ליום 16/12/14.

טענות המבקש :

בבקשתה הכתובה, וכן בדיון בפני, טענה ב"כ הנאשם כי התיק יוכרע, בין היתר, על סמך מהימנותו של המתלונן, ולכן יש חשיבות לכך שגיליון הרישום הפלילי של מתלונן זה יהיה בידי ההגנה.

ב"כ הנאשם הבהירה כי הכוונה לגיליון התיקים בגינם המתלונן נשפט בפלילים.

ב"כ הנאשם טענה כי מדובר בחומר שהנו בגדר "חומר חקירה", וטענה, תוך הפנייה לפסיקה, כי זכותו של הנאשם למשפט הוגן מחייבת את העברת החומר המבוקש לידי.

טענות המשיבה :

המאשימה התנגדה לבקשה וטענה כי אין, בנתוני הפרשה, הצדקה לפגוע בפרטיותו של העד בכך שגיליון הרישום הפלילי שלו ייחשף.

דין והכרעה :

עיון בבקשתה הכתובה של ב"כ הנאשם, מול תגובתה הכתובה של המאשימה, מביא למסקנה כי, אף על פי שהצדדים חלוקים ביניהם בשאלה שעל הפרק, הרי ששוררת ביניהם הסכמה באשר למבחן אשר יש להפעיל לצורך הכרעה במחלוקת - מבחן שבעיקרו בוחן רלוונטיות.

אלא שהצדדים לא מסכימים באשר לתוצאות הפעלת המבחן, כך שבעוד התביעה סבורה שאין, במקרה זה, רלוונטיות לרישום הפלילי של המתלונן, אם אכן יש לו רישום כזה, סבורה ההגנה שמדובר בחומר, אשר יש לו נגיעה ישירה למחלוקת ולכן הוא חומר שיש להעבירו לידיה.

בפסיקת ביהמ"ש העליון בעניין בניזרי (בש"פ 5881/06 בניזרי נ' מ"י, להלן: "**פס"ד בניזרי**"), הלכה אליה התייחסו שני הצדדים בטעוניהם הכתובים, נקבע כי בעניין מסוג זה הנדון בפני, יש להפעיל נוסחת איזון בין זכותו של הנאשם להליך הוגן, לבין זכותו של עד התביעה לפרטיות.

נוסחת האיזון תופעל, כאמור, באמצעות מבחן שיבדוק רלוונטיות בין החומר המבוקש, לבין השאלה שבמחלוקת.

החלטות דומות להחלטה בפס"ד בניזרי, ומבחינים דומים, הונהגו בפסיקת ביהמ"ש העליון בשאלות אחרות הנוגעות בבקשות להעברת חומרי חקירה, לאו דווקא רישומים פליליים של עדים, ונקבע כי ככלל שיש לבדוק אם החומר המבוקש רלוונטי בהתאם ליריעת המחלוקת, כפי שהיא עולה מתוך חומר החקירה (ראה לדוגמא בג"ץ 233/85 **אל הוזייל נ' משטרת ישראל**, פ"ד לט (4)).

לגבי בקשות לקבלת מידע על עבר פלילי של עדים, מבחן הרלוונטיות שבפס"ד בניזרי, שאוזכר לעיל, הופעל על ידי בתי משפט, לרבות ביהמ"ש העליון, במספר לא מבוטל של מקרים. כדוגמא ניתן לציין את החלטתו של כב' הש' עמית **בבש"פ 5535/13, מ"י נ' שימשילשווילי** (פורסם בנבו). באותו מקרה מדובר היה, אמנם, בבקשה לקבל מידע הנוגע לתיקים סגורים של מתלונן, ולא הרשעות פליליות כמו במקרה זה, ואולם הפעלת מבחן הרלוונטיות, שבו נבחן החומר המבוקש מול קו ההגנה של המתלונן, הנו עקבי ומייצג, ויפה לענייננו.

לפיכך, קיבלתי לעיוני, לבקשתי, את תיק החקירה, וזאת על מנת לבדוק את טענות הצדדים בראי חומר הראיות בתיק זה, ובמיוחד מול גרסאות עד התביעה מחד, והנאשם מאידך.

בנוסף, קבלתי גם את הגיליון הרישום הפלילי המבוקש, נשוא דיון זה, לגבי המתלונן, ועיינתי אף בו.

עיון בחומר החקירה לימדני כי המתלונן פונה בערב האירוע, במצב בינוני, באמבולנס, לבית החולים, כשעל גופו פצעי דקירה.

בעדות שנגבתה מהמתלונן בלילה, מספר שעות אחרי הדקירה, בביה"ח בצפת, וכן בעדויות מאוחרות יותר, מסר

המתלונן כי מי שדקר אותו היה הנאשם, המוכר לו היטב. המתלונן מסר כי הרקע לדקירה הייתה דרישתו של הנאשם שהמתלונן יתן לו מהסמים שלו מסוג "אדולן" (שהנו תחליף סם), בקשה שהמתלונן סירב למלא, וכי לאחר סירובו, הנאשם ארב לו ודקר אותו מספר פעמים בסכין.

כשעתיים לאחר אירוע הדקירה, הגיעה המשטרה לביתו של הנאשם ותפסה שם, בין היתר, חולצה לבנה רטובה, שנראתה לשוטר כאילו כובסה לאחרונה, התלויה במרפסת לייבוש, ועליה כתמי דם. בנוסף תפסה המשטרה בבית הנאשם, מתחת למזרון בסלון, סכין שחורה.

את הסכין שנתפסה זיהה המתלונן מאוחר יותר כסכין שבה דקר אותו הנאשם.

החולצה הלבנה שעליה כתמי דם, ואשר הייתה תלויה במרפסת דירתו של הנאשם לייבוש, נשלחה לבדיקת מעבדה ונקבע בחו"ד כי בכתמי הדם שעליה פרופיל DNA הזהה לזה של המתלונן.

הנאשם בגרסאותיו הכחיש את המיוחס לו. הוא אישר אמנם, כי היה ויכוח בינו לבין המתלונן בערב האירוע, אך טען שלא היה בקרבת המתלונן בעת הדקירה, וכי שהה כל זמן האירוע לבדו בביתו. הנאשם טען שלא התקרב אל המתלונן כלל בעת שנפצע, או לאחר הפציעה, וכן כי לא ראה את המתלונן כלל פצוע.

לגבי החולצה, המוכתמת בדמו של המתלונן, ואשר נתפסה בביתו כאמור, הנאשם טען שהיא לא שלו, והציע אפשרות שמישהו השליך את החולצה למרפסת ביתו.

סקרתי בהרחבת מה את חומר הראיות, כדי לבחון את הרלוונטיות שתיתכן בין רישומו הפלילי של המתלונן לראיות שעתידות להיות מוצגות במשפט זה.

מצאתי כי במקרה זה אין הצדקה להיעתר לבקשה.

דעתי זו מתחזקת לאחר עיון בגיליון הרישום הפלילי של המתלונן, שאותו איני מחייבת להעביר להגנה.

אני מוצאת כי גיליון הרישום הפלילי של המתלונן, אשר ניתן לגלות כי איננו נקי מהרשעות, אינו מכיל מידע שרלוונטי להגנה.

הוכחת האישום בתיק זה תלויה אמנם, בין היתר, בקביעות מהימנות לגבי המתלונן, אולם בתיק זה, בו נאספה ראיה מרשיעה הכוללת DNA שמקורו בדם המתלונן, ללא הסבר סביר, לכאורה, עניין מהימנותו של המתלונן הופך לאלמנט מרכזי פחות מהנטען.

בנוסף, אין לקבל טענה כי בכל מקום בו מהימנותו של עד תביעה דורשת הכרעה ושקילה - יימסר להגנה גיליון הרישום הפלילי שלו.

אילו הייתה מונחת בפני יריעת מחלוקת אחרת, לדוגמא טענת הגנה עצמית, יתכן והייתה רלוונטיות לעבירות אלימות קודמות של המתלונן (ראה לעניין זה פס"ד **שימשילשווילי** שאוזכר לעיל), אך שעה שבפני למעשה, טענה מסוג "אליבי" בנסיבותיה הראייתיות - אין כל רלוונטיות לעברו הפלילי של המתלונן.

עיינתי בהסברה של ב"כ הנאשם, לגבי השימוש אשר יש בדעתה לעשות באותו גיליון מרשם פלילי של המתלונן, אותו

היא מבקשת לקבל, ולא מצאתי בהסברים אלה דבר, מלבד כוונה להטיל דופי במתלונן ובאישיותו, תוך הפנייה לעברו הפלילי.

התרת קו חקירה כזה, ומסירת הגיליון המבוקש לשם כך, תפגע קשות בפרטיותו של המתלונן, שהנו נפגע עבירה, שנדקר לכאורה שבע דקירות בגופו. איני רואה מידתיות בפגיעה האמורה במתלונן, מול התועלת שעשויה להיות להגנה בחקירה לגבי עברו. ככל שתהיה חקירה כזו, היא תהיה, על פניו, בלתי רלוונטית.

ב"כ הנאשם טענה כי בדעתה למצוא בהרשעות הפליליות של המתלונן ראייה לסכסוכים עם אחרים ולטעון על בסיס העבר הפלילי, כי העד בלתי מהימן - אין בידי לקבל טענה זו, שמשמעותה, למעשה, כי בכל מקום בו יש עבר פלילי לעד - יש להעביר מידע לגבי עבר זה, להגנה. משמעות זו לא התקבלה בפסיקת ביהמ"ש העליון, כאמור לעיל.

בנוסף, ב"כ הנאשם הפנתה לכתב האישום, וטענה שעולה ממנו כי מדובר במתלונן אשר משתמש באדולן. גם בטיעון זה לא מצאתי טעם מדוע להעביר את המידע לגבי עברו של המתלונן, הרי עניין הקשר של מתלונן זה לסמים ידוע, מצוין בכתב האישום, ומופיע בחומר הראיות המצוי בידי ההגנה, לפיכך, איני רואה להוסיף על הידוע ממילא, ולהעביר להגנה גם את הרישום הפלילי.

עוד טענה ב"כ הנאשם, כי השכונה בה מתגוררים המתלונן והנאשם היא שכונה "היכן שיש נרקומנים ועבריינים בעבירות רכוש".

איני מוצאת בטענה זו נימוק משכנע מדוע להעביר את הרישום המבוקש להגנה. אם כוונת ההגנה להצביע על עבריינים אחרים שיתכן ודקרו את המתלונן, זולת הנאשם, הרי שאין אני רואה במה יסייע הרישום הפלילי של המתלונן להצבעה כזו.

אציין עוד כי הנאשם והמתלונן הנם שכנים, וקיים ביניהם קשר קודם לאירוע, ולפיכך, מן הסתם, הדמויות שבשכונה מוכרות לנאשם, ואין סיבה שדווקא הרישום הפלילי של המתלונן יצביע על דמויות אלה.

אשר על כן, ולנוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ה, 07 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.